

ŽIJEME PŘÍLIŠ V KNIHÁCH, A NE DOST V PŘÍRODĚ. PODOBÁME SE POŠETILCI PLINIOVI MLADŠÍMU, KTERÝ STUDOVAL STYL ŘECKÉHO ŘEČNÍKA, ZATÍMCO VENKU POHŘBÍVAL VESUV PATERO MĚST (Karel Čapek)

ČÍSLO 10* ROČNÍK VI* 13. 3. 2013* (ČAS 1 – ročník XVII* Kurýr ročník VIII)

Internetový nezávislý list podporující svobodné myšlení, podnikání a vytváření občanské společnosti především v oblasti ASKIBURGIONU.

Ve druhém století našeho letopočtu žil v Alexandrii slavný astronom a zeměpisec Klaudios Ptolemaios. Podle vyprávění obchodníků a vojáků kreslil mapy vzdálených zemí. Velké pohory na severu země, v níž podle něj žil velký národ Boiochaimů, označil jako Askiburgion. Přiložíte-li Ptolemaiovu mapu na mapu dnešní, pod Askiburgionem naleznete Nízký a Hrubý Jeseník, část Slezska i střední Moravy. I mezi tvůrci tohoto listu naleznete nejednoho učeného Boiochaima. Na sklonku 19. století si příznivci strany realistické, sdružení kolem T. G. Masaryka uvědomili, že potřebné změny společenské vyžadují více informačních zdrojů. A tak vznikl v roce 1866 list ČAS, od počátku redigovaný Janem Herbenem. V roce 1990 si vydavatelé tohoto listu vypůjčili název i původní grafickou podobu hlavičky a vydávali až do roku 2005 list ČAS v tištěné podobě. A pochopitelně v duchu názorů původní České strany lidové (realistické). Ten pak na několik let, od 3. 2. 2005 do 21. 8. 2008 nahradil internetový deník Bruntálský Kurýr. Tento internetový, dle potřeby i tištěný list ČAS je tedy pokračováním obou zmíněných periodik a měl by v této podobě vydržet co nejdéle. Což bude i dílem vás, čtenářů.

Vydává: občanské sdružení Vlastenecký poutník, Čeladná 711, 739 12 Čeladná, v nakladatelství Moravská expedice®. Redakce: petr.anderle@tiscali.cz; vpoutnik@tiscali.cz +420 724 100 646. Odpovědný redaktor: Petr Anderle. Každé vydání najdete také na www.hbl.cz; www.marianka.eu. Objednávky: e-mail s předmětem ČAS* Registrace MK ČR ze dne 22. 3. 2001 evidenční číslo MK ČR E 11 345

Vyvláštění jako projev zvůle politické moci

Miroslav Beňo

„Nemůže být sebemenších pochyb o tom, že socialismus je neoddělitelně spjat s totalitarismem a se servilním zbožňováním státu.“
W. S. Churchill

Konzervativní názory (např. názory Konzervativní strany) zauímají ve spektru politického myšlení vždy pozici vpravo od politického středu, říkáme tedy, že konzervativní strana a její politika je politikou pravicovou. Nicméně nelze recipročně tvrdit, že každá pravicová strana a její politické myšlení je myšlením nutně konzervativním. Uvedený rezultat má oporu především v pohledu jednotlivých politických subjektů (jež jsou masmediálně často označovány za pravicové či dokonce konzervativní) na vztah soukromého vlastnictví a roli státu co by právně-politické instituce k tomuto vlastnictví jako takovému.

Stát a soukromý majetek

Konzervativní přístup k této otázce jednoznačně vykazuje roli státu do mezí, jež naprosto znemožňují, aby stát a státní administrativa jednaly svévolně a osvojovaly si zvyklosti despotického chování. Stát jako instituce existuje především z důvodů ochrany života občanů dané společnosti a ochrany jejich soukromého majetku, je také placen penězi daňových poplatníků za udržování pořádku, dodržování zákonů a vymahatelnost práva. Obecně vyjádřeno: snaží se o dosažení obecného blaha pro jednotlivce a společnost jako celek, ale jen v jemu vymezeném administrativně-správním prostoru. Konzervativní zásady ohledně soukromého vlastnictví navazují především na myšlenky římského vlastnického práva. Legálně nabyté soukromé vlastnictví nepodléhá žádné povinnosti vůči veřejnému zájmu a tedy žádný vlastník není povinen svůj majetek proti své vůli ve prospěch státu (společnosti, veřejného zájmu...) odstoupit (římské právo institut vyvláštění nikdy nezavedlo). Je samozřejmé, že majetek v soukromém vlastnictví – bez ohledu na jeho velikost – je také součástí identity každé svobodné osoby a je vyjádřením nejen

jejího materiálního, ale i sociálního rozměru. Ve své podstatě nutí vlastníka i k jeho osobní odpovědnosti za tento majetek a představuje mnohdy i příspěvek na jeho živobytí. V rámci dědictví udržuje předávaný majetek rodinné či rodové tradice a diachronně propojuje minulost s přítomností, ale také buduje vztah s budoucností v jeden kontinuální celek. Pro konzervativce z toho plyne důležitý závěr: svoboda a soukromé vlastnictví jsou v životě každého jedince neodlučitelně spojené a jejich nedotknutelnost je garantována přirozeným zákonem, jenž by měl být východiskem každého zákona formulovaného zákonodárnou autoritou (tedy lidského, pozitivně formulovaného zákona).

Přirozené právo

Přirozeným právem přitom rozumíme právo, jež má univerzální platnost a nezávisí na tom, co si o něm lidé myslí a zda se jim líbí či nelíbí. Každý přirozený zákon zavazuje člověka ve svědomí a usměrňuje jeho mravní jednání. Při jeho vědomém přestoupení si jedinec uvědomuje, že porušil obecný mravní řád, jenž je v přirozeném právu obsažen a je proto jeho povinností za svůj skutek převzít osobní odpovědnost se všemi důsledky. Přirozený zákon chronologicky předchází kterýkoliv jiný pozdější zákon (tedy také ten pozitivní lidský) a tak pro každého slušného a spravedlivého člověka je nejvyšší normou mravní závaznosti a poslušnosti vůči němu. Žádný lidský zákon nesmí být v rozporu s přirozeným mravním řádem a zákonem, a pokud k tomu dojde, pak je zpochybněna legitimita zákonodárce i závaznost takového zákona a to na principu – *lex dubio non obliquat* – tedy: pochybný zákon nezavazuje. Chápání přirozeného, tedy obecně závazného zákona, jež je garantem mravně závazných norem, zavazujících ve svědomí každého člověka, není a nikdy nemůže být závislé na determinaci momentálním historicko-politickým vývojem nebo politickými náladami ve společnosti. Politicko-historické skutečnosti budou vždy jen dočasné a podřízeny vždy tomu, co je věčné, co je přesahuje a přirozený mravní řád a zákon takovými bezesporu jsou. Jakékoli snahy ospravedlňovat přirozeným zákonem bezpráví je třeba jasně odmítnout. Skutek vyvlastnění proti vůli původního vlastníka, a to bez ohledu na způsob vyvlastnění, je vždy mravně zlým a odsouzeníhodným skutkem. Nový vlastník, který takovýmto způsobem přišel k majetku původního vlastníka, se nemůže nikdy stát jeho skutečným vlastníkem, ale stává se jen pseudovlastníkem, či ještě přesněji řečeno, stává se prostě zlodějem.

Základní vymezení

Je-li tedy pro konzervativce základním politickým axiomem nedotknutelnost soukromého vlastnictví a z něho vyplývající aspekt individuální sociální svobody (určitá forma hmotné nezávislosti na státní instituci – ať už částečně anebo úplně), je nutné skutek vyvlastnění proti vůli původního vlastníka chápat jako neospravedlnitelný čin bezpráví, jenž je projevem arogance státní moci vůči právům dotčeného jednotlivce či určitého společenství a je také i zpronevěrou vůči svému základnímu poslání – zákonnou cestou chránit vlastnická práva všech, kteří stát prostřednictvím daní vydržují. Tento postoj vůči vlastnickým právům, ať už individuálním, rodovým anebo církevním, je jedním ze základních politických vymezení konzervativismu vůči levicovým doktrínám a některým tzv. pravicovým politickým subjektům, které vyvlastňování státem celkem ochotně přijímají. Je třeba podotknout, že především levicově orientovaná politická uskupení ignorují přirozené právo a přirozený mravní řád a svojí snahou o deizaci státu – co by všemohoucí instituce – dávají jasně najevo, že pro ně není žádný prostředek nemorální, pokud splňuje účel úzkého zájmového okruhu politické reprezentace. Jejich argumenty jsou postaveny především na sofistických sylogismech, jejichž účelem není snaha poznat pravdu, ale obsahují skrytý úmysl, naplňující ve skutečnosti osobní zájmy toho, kdo je prezentuje. Poukazují na historický vývoj a na skutečnost, že i jiné státy podobné zákony přijímají a taktéž řadu dalších námitek více méně stejně pošetilých, jako ty hlavní.

V tomto směru bych opět poukázal na úvodní premisu, že konzervativní politika je vždy i politikou pravicovou, ale naproti tomu žádná pravicová strana, i když se verbálně hlásí k pravicovým myšlenkám, nesdílí nutně i myšlenky konzervativní. Tento rozdíl je zásadní a diferenci lze pozorovat na ontologické rovině. Skutečná konzervativní politika je politikou ve svébytnosti, svých trvalých a neměnných názorech na morálku, pevně hájících zásady universálního řádu, jež mají svůj původ v transcendentnu, a to bez ohledu na momentální nálady ve společnosti. Jméno „konzervativní“ není proto jen jakýmsi verbálním či politickým případkem či označením, ale je

bytností samotných konzervativních zásad jako takových ve vlastním smysl. Chybí-li tento pevný gravitační bod, který je zdrojem jistoty, pravdy a smyslu pro spravedlivé jednání, stává se všechno dění relativním, nejistým a smysl lidského úsilí je zpochybněn. Za situace, kdy si arogantní politická moc činí údajně oprávněný nárok jednotlivce pokořit a kdykoliv ho okrást, nejistota člověka narůstá a ten se nakonec stává nevolníkem mravně zvrácené státní byrokracie. Takový společenský a politický řád neodvratně směřuje do stavu mravního nihilismu.

Správné nebývá snadné

Konzervativci v tomto směru nepřehlížejí také skutečnost, že v politickém rozhodování se často může objevit situace, kdy může být řešení problému složitější, ale to v žádném případě nelze považovat za argument k ospravedlnění páčání bezpráví, jakým vyvlastnění proti vůli skutečného vlastníka nepochybně je. Vláda a zákonodárci si musí být vědomi, že vládnout spravedlivě a podle mravního řádu je náročné a především v tom spočívá i jejich břemeno služby. Nejsou zvoleni proto, aby jejich služba byla lehká, bezproblémová a bez námahy, ale naopak, aby svoje kvality projevili na těžkém terénu rozhodování a tíhy mravní odpovědnosti vůči sobě a vůči všem ostatním. Konzervativci, i když jsou možná v tuto chvíli ve svém názoru na problém vyvlastnění osamoceni, nesmějí v žádném případě od svých názorů odstoupit. Tyto zásady jsou totiž součástí jejich politické identity, navazující na konzervativní tradici našich předchůdců. Neméně podstatný je však i úkol konzervativců být alespoň morální oporou nejen všem těm jednotlivým lidem, kteří byli v důsledku vyvlastnění státní byrokracií a vládou okradeni, ale i těm, kteří se těmito praktikám statečně postavili na odpor a odolali, a konečně každému, kdo se v budoucnu může potkat se svévolí státní moci.

(Přetištěno z druhého letošního čísla Konzervativních listů. www.konzervativnilisty.cz)

UKLIDĚTE SI TADY TĚN BORDEL A NEVYMLOUVEJTE SE PORÁD NA BÍLDU HORU, MNICHOV A VÍTEZNY ÚNOR!

Krásný (a příznačný) Renčínův vtip nám zaslal čtenář František Ch. Díky.

Zodpovědná příprava na konkláve

kardinál Miloslav Vlk

Tématem konkláve jsem se zabýval na těchto stránkách již vícekrát. Je to ostatně skutečnost, která od chvíle, kdy papež Benedikt XVI. ohlásil svou demisi, zajímá trvale všechna média. Věnují této otázce mimořádnou pozornost: papeži, církvi, věcem pozitivním i negativním, pravdivě i smyšleně. Tolik trvalé pozornosti takovému tématu nebylo věnováno od nepaměti.

Pozornost je dána tím, že celá záležitost trvá už skoro měsíc, od 11. února, kdy papež ohlásil svou abdikaci. Abdikaci musel ohlásit s předstihem, protože nebylo možné takové šokující a v dějinách církve neobvyklé prohlášení udělat jeden den a druhý den odcházet. Toto "překvapení" trvalo vlastně tři týdny. Bylo nutné udělat řadu opatření, rozloučit se na všech stranách. Média tak měla hodně času na všechny možné úvahy a spekulace.

Poté, co abdikace vstoupila v platnost, a papež odešel do ústraní, začaly hned během třech dnů přípravné kongregace pro konkláve, které trvají již několik dní. Projevy účastníků jsou velmi seriózní, bratrské a otevřené, jak o nich rámcově informuje vatikánský mluvčí P. Lombardi v oficiálním deníku Svatého stolce Osservatore Romano. Kardinálové chtějí být dobře informováni, aby volitelé mohli kompetentně rozhodovat. Panuje silné vědomí zodpovědnosti za církve a ochota budoucímu papeži v jeho nelehké situaci co nejvíce pomáhat.

V dialogu o současných problémech vystupuje do popředí skutečnost, že v církvi je nutné vidět nejen problémy a skandály, ale jak to papež Benedikt při své abdikaci řekl - církev roste a rozvíjí se. Jeden z kardinálů připomněl, kolik lidí bylo kanonizováno za Jana Pavla II., což je známkou toho, že v církvi je i tolik "svatosti". Když si připomeneme jeho výzvu, abychom "znovu objevili působení Ducha sv. v dnešní církvi" a viděli plody jeho působení (na mysli měl například množství nových církevních hnutí v době po koncilu, asi 150). Přináší to velkou naději do všech problémů, které před novým papežem budou stát. Jde o to, nenechat se ovlivňovat často manipulativním negativismem médií. Kardinálové nejen diskutují, ale připojují se k celé církvi, která se modlí. Před vstupem do synodního sálu, kde zasedání probíhají, je kaple s eucharistií, kde je před zasedáním možno vidět mnoho kardinálů ponořených do modlitby. Zvláště na mne zapůsobil návrh některých z nich, abychom se místo odpoledního zasedání shromáždili v bazilice sv. Petra ke společné modlitbě za konkláve i budoucího papeže. Bylo opravdu velmi působivé vidět asi 150 kardinálů shromážděných za hlavním oltářem, za konfesí sv. Petra, před tzv. oltářem "papežské katedry", nad nímž září krásná

žlutá luneta Ducha svatého, jediná vitráž v chrámě - z českého skla. Všichni s růžencem v ruce, spojeni s celou světovou církví, za předsednictví děkana kardinálského sboru Angela Sodana, jak se modlí za konkláve a za budoucího papeže. Pak následoval výstav Nejsvětější svátosti. Všichni vkleče ve společné adoraci před nejvyšším Pánem církve.

To vše patří k přípravě budoucího konkláve, jehož konání bude snad už v nejbližších chvílích oznámeno. 8. 3. 2013

My již ale víme, že konkláve začalo včera 12. března 2013. Kdo bude volit? Průměrný věk 72 let, většinou evropské národnosti. Takový je portrét kardinála volitele, který bude od úterního odpoledne povolán k důležitému rozhodnutí.

Nejpočetněji je v konečném počtu 115 voličů zastoupena Itálie s 28 kardinály. Následují Spojené státy americké s jedenáctičlennou delegací a Německo se šesticí kardinálů oprávněných k volbě. Mezi posledně jmenovanými je kard. Walter Kasper, který oslavil osmdesáté narozeniny 5. března, tedy jen několik dní po začátku sedisvakance. Do konkláve vstupuje jako nejstarší volitel. Nejmladší je naopak triapadesátiletý kard. Baselios (Isaac) Cleemis Thottunkal, syrsko-malankarský vrchní arcibiskup indického Trivandrum ve státě Kérala. Ještě další čtyřem kardinálům dosud nebylo šedesát – dva z nich pocházejí z Německa (kard. Reinhard Marx a Rainer Maria Woelki), další z Nizozemí (kard. Willem Jacobus Eijk) a poslední z Filipín (kard. Luis Antonio Tagle). Více než polovina volitelů jsou Evropané – starý kontinent zastupuje 60 nositelů purpuru. Následuje Latinská Amerika s 19 kardinály, Severní Amerika se 14 zástupci, Afrika s 11 voliteli a Asie s desítkou kardinálů. Pouze jediný volič geograficky reprezentuje Oceánii – je to Australan kard. George Pell.

Mezi 115 voliči je 18 kardinálů řeholníků – nejvíce jsou zastoupeni salesiáni a františkánská rodina. Obojí mají po čtyřech hlasech – k následníkům Dona Bosca patří kard. Bertone, Amato, Farina a Maradiaga; brazilský kard. Hummes, španělský kard. Vallejo a jihoafrický kard. Napier jsou členy františkánského řádu; kard. O'Malley z USA je kapucín. Ostatní společnosti zasvěceného a apoštolského života mají po jednom zástupci. Celkem 48 kardinálů volitelů jmenoval bl. Jan Pavel II., zatímco 67, tedy 58%, kreoval Benedikt XVI.

LETEM SVĚTEM

Bezduché a barvotiskové obrázky o tom, jak si bohatí tohoto světa užívají komfortu mořských pláží v exotických destinacích, nám nemohou zastrýt skutečnost, že na světě existují i obyčejní lidé. Ukrajinský fotograf *Boris Michailov* (*1938) fotografoval v roce 1986 čvachtání a slunění rekreatantů v *Solotinu*, oblasti slaných jezer vzniklých zatopením místních solných dolů. Jako z dob ROH. Konec konců i u nás v Čechách, na Moravě a ve Slezsku jsme si kdysi o Karibiku také mohli nechat jen zdát.

Přečetli jsme pro Vás:

Proč Velký Narcis, otec bankovního socialismu, neměl nazvat Havla levičákem

Odcházející prezident Václav Klaus nazval svého předchůdce Václava Havla extrémním levičákem: „Václav Havel nazýval trh hokynářstvím, místo demokracie chtěl elitářskou postdemokracii, místo konzervatismu a tradičních hodnot prosazoval modernistické boření existujícího lidského řádu,“ řekl český prezident v rozhovoru pro polský týdeník Do Rzeczy. Podle Klause to byla spíše ozvěna francouzského jakobínství, bylo to prý extrémní levičáctví.

Prezident také jistě chtěl sdělit, že tím pravým konzervativcem a pravičákem je on sám. Když se však ohlédneme za jeho činy z let, kdy tuto zemi vedl v roli premiéra (1992 až 1998), zjistíme, že byl – řečeno jeho moderní češtinou – nekonzervativcem a nepravičákem. Netvrdíme, že všechny tehdejší kroky premiéra Klause byly chybné, ojedinělá éra transformace nebyla jednoduchá. Jde o to, že mnoho jeho rozhodnutí nemělo s pravicovým konzervatismem mnoho společného. A proto právě od Václava Klause není moudré svého odvěkého rivala nazvat levičákem.

Dekadence, cynismus

Na konci devadesátých let pak byla řada extrémně zadlužených velkých společností prakticky znárodněna státní Konsolidační bankou

Díky Klausově hospodářské politice vznikly nejen trefné termíny jako bankovní socialismus, česká cesta kapitalismu či privatizace incestem. Hlavně vznikla prakticky ze dne na den nová vrstva miliardářů, kteří své firmy později vyvedli na offshory, protože když slyšeli slovo daně, nadskakovali na židličkách. Na konci devadesátých let pak byla řada extrémně zadlužených velkých společností prakticky znárodněna státní Konsolidační bankou (později Českou konsolidační agenturou), započala nezbytná finančně náročná sanace velkých bank předcházející jejich prodej hluboko pod cenou zahraničním zájemcům.

V této době dosáhly vrcholu dekadence a cynismus v politice. Místopředseda ODS Miroslav Macek, který patřil mezi nejbližší spolupracovníky Václava Klause, dokonce za peníze radil rakouskému investorovi, jak nejvýhodněji koupit od státu Českou spořitelnu... Bankroty velkých podniků se později, v době opoziční smlouvy, dvě vládnoucí strany (ČSSD a ODS) snažily eufemisticky nazývat revitalizací, ale každý věděl, že se jedná o smutný důsledek hospodářské, a hlavně privatizační politiky Klausových vlád. Škoda, která zatížila státní pokladnu, vyšplhala do stovek miliard korun.

„Budeme potřebovat všechnu svou moudrost, rozvahu, schopnosti i rozum, abychom obstáli, abychom tuto krásnou, ale posledními desetiletími tolik poškozovanou zemi uzdravili a udělali z ní zemi normální, vyspělou, kulturní, fungující,“ prohlásil premiér Václav Klaus 1. ledna 1993 ve svém novoročním projevu ke vzniku České republiky. Když ale koncem roku 1997 Václav Klaus po takzvaném Sarajevském atentátu odcházel z postu premiéra, ekonomika země se podobala starému typu automobilu, jenž se nezadržitelně řítí do propasti. Klaus peníze neměl, k tomu, aby se udržel u moci, používal cizí peníze

Zákon volného pádu

To, co Klaus budoval, vlastně nebyl kapitalismus, ale pokračování socialismu. Dobrodinec Klaus, který se stylizoval do postavení nejlepšího žáka ekonomy Miltona Friedmana, nedělal celá léta nic jiného, než rozdával obědy zadarmo. Přitom musel dobře vědět, co jeho guru vždy rád říkal – že když si chceme hrát na dobrodince, ať to činíme za vlastní peníze. Klaus peníze neměl, k tomu, aby

se udržel u moci, používal cizí peníze. Ani to by se Friedmanovi nelíbilo. A nelíbilo se to ani většině české společnosti, proto Klaus musel z kola ven.

Politik, který za svého poměrně dlouhého vládnutí dostal od ministrů ODS a jiných obdivovatelů přezdívky jako „Osvícený“, „Božský“ či „Velký Narcis“, se však tvářil (a dodnes se tváří), že předtím, než ho z místa řidiče vyhodili, nebylo na autě se značkou česká ekonomika ani škrábnutí. Zapomněl však na to, že chování vozu neodpovídalo pravidlům silničního provozu, ale zákonu volného pádu. A podle toho se začala chovat velká část ekonomiky, většina velkých podniků a bank.

Jinak by to ani nešlo, protože způsob privatizace a řízení bank, který Klausův tým sebevědomě vymyslel a bohužel i uskutečnil, neodpovídal perspektivám ekonomiky vyčerpané reálným socialismem. Šlo o hybrid kuponové privatizace a privatizace takzvanou českou cestou. Odstátnění ve většině případů uskutečňovala zkorumpovaná politická elita a státní správa, bývalí šéfové socialistických firem a podniků zahraničního obchodu. Klausovi a jeho ODS tato situace vyhovovala, protože nezaměstnanost byla nízká, mzdy a HDP rostly, vypadalo to, že země vzkvétá. Jenže po několika letech daňoví poplatníci zjistili, že musejí zaplatit překvapivě vysoký účet.

Ve jménu popularity

Václav Klaus dobře věděl, že kdyby velké průmyslové kolosy jako Poldi Kladno, Chemapol Group, Škoda Plzeň, ČKD, Přerovské strojírny, ZPS Zlín a další podniky zbankrotovaly, nezaměstnanost by dramaticky rostla a vzniklá politická situace by ho rychle smetla už někdy v roce 1995. To nemohl připustit, za každou cenu se snažil udržet vysokou popularitu u voličů.

Zejména bylo důležité udržet komerční banky pod kontrolou státu, přesněji vlády, ještě přesněji ODS. Hlavně nedopustit jejich privatizaci, jinak by se celá koncepce rozpadla. Klíčové finanční instituce, Komerční banka, Česká spořitelna a IPB, dostaly příkaz úvěrovat i nesmyslné a megalomanské projekty. Bankéřské ikony těchto let, Richard Salzmann, Jaroslav Klapal či Jiří Tesař, úkol splnili, protože v opačném případě by se museli z funkcí poroučet. Stát se protireformním živlem se však nechtělo ani jednomu z nich, takže půjčovali a půjčovali.

Jelikož se o miliardových úvěrech rozhodovalo na nejvyšších vládních místech, tedy v ODS, která jako nejsilnější strana podle nepsané koaliční dohody získala do gesce bankovní sektor, objevili se první kmotři velkého kalibru, kteří hráli klíčovou roli při obstarávání půjček. Pro příklad stačí vzpomenout lobbistu Františka Mrázka (byl zastřelen v lednu 2006), který svého času údajně „uměl“ Českou spořitelnu, později už i IPB. V době Klausova vládnutí došlo rovněž k velkým krádežím státního majetku, například vláda nedokázala uhlídat chytře vymyšlené odklonění lukrativní Mostecké uhelné společnosti.

Čas kapitánů

Problém byl, že státní banky půjčovaly nejen kanonizovaným, nedotknutelným a nekritizovatelným kapitánům průmyslu, ale i podstatně méně seriózním vlastníkům. Tehdejší velké průmyslové konglomeráty vlastněné takzvanými kapitány průmyslu, například Vladimírem Stehlíkem, Lubomírem Soudkem, Jiřím Marouškem, Františkem Chvalovským či Václavem Junkem, dostávaly ohromné půjčky, bobtnaly, kupovaly další a další společnosti na úvěr. Proč? Protože mohly, vláda jim v tom nebránila. Problém byl, že státní banky půjčovaly nejen kanonizovaným, nedotknutelným a nekritizovatelným kapitánům průmyslu, ale i podstatně méně seriózním vlastníkům. Vznikala naprosto bizarní vlastnická propojení, matka vlastnila dceru, ale zároveň dcera vlastnila matku, dcera vlastnila vnučku, ale zároveň vnučka vlastnila matku, matka, dcera a vnučka pak vlastnily nějaký podnik stejným podílem a podobné propletence. Procesu, který vedl k takovým křížovým vlastnictvím, se záhy začalo říkat privatizace incestem.

Zářným příkladem takového propojení byl Chemapol Group, který nejdříve skupoval chemické podniky, pak ale bral všechno, od farmaceutických firem (Léčiva), přes zbrojařské podniky (Omnipol) až po reality (palác Lucerna). Chemapol vlastnil golfové hřiště, benzinové pumpy Petra či fotbalový klub v Drnovicích. A stalo se, že šéf Chemapolu Václav Junek byl šéfem dozorčí rady společnosti Léčiva, jejíž šéf Jiří Michal byl šéfem dozorčí rady Chemapolu. Junek hlídal Michala, Michal hlídal Junka, ale jak se nakonec ukázalo, pravděpodobně nikdo nehlídal nikoho.

V době největší slávy ovládalo Junkovo impérium asi stovku podniků a zaměstnávalo na 40 tisíc lidí. Junek s politiky uměl zacházet, byl oblíbencem nejen premiéra Václava Klause, ale rád, možná raději, ho měl prezident Václav Havel. Chemapolu prodal polovinu Lucerny, dostal od Junka, přesněji z nějaké státem kontrolované banky, 200 milionů korun a už na něj nenechal dopustit. V době, na niž vzpomínáme, se hovořilo o tom, že režisér Jan Svěrák dokonce chtěl natočit Junkův portrét do populárního dokumentárního cyklu Galerie elity národa (GEN). Junek sponzoroval různé prestižní kulturní akce jako například Mezinárodní filmový festival v Karlových Varech, kde se vedle něj a hollywoodské hvězdy Gregoryho Pecka nechal vyfotografovat i prezident Havel.

Jenže Chemapol Group se ke konci devadesátých let dostal do vážných finančních potíží a v lednu 1999 zbankrotoval. Junek dnes patří mezi největší podnikatele v oblasti lesního průmyslu, Omnipol koupil miliardář Richard Háva, podnik Léčiva ovládl Jiří Michal. Státu zůstaly dluhy ve výši 17 miliard korun, komplikovaný konkurz neskončil ani po čtrnácti letech...

Tygr z papíru

Ale vraťme se ještě zhruba do roku 1996, doby, kdy navenek ještě vše vypadalo skvěle. Ekonomika rostla více než šestiprocentním tempem a nezaměstnanost se pohybovala lehce nad třemi procenty. Prostě paráda! Řečeno tehdejším ministrem hospodářství Karlem Dybou, který prý Klausovi odezíral z úst, Česká republika se stala ekonomickým tygrem postkomunistického světa. Jak se brzy ukázalo, a bankéři to věděli mnohem dříve než veřejnost, ten tygr byl z papíru.

Velké průmyslové kolosy začaly jeden po druhém padat a promítlo se to do bilancí bank. Výsledek? Po odchodu Salzmana z čela Komerční banky stát musel odkoupit úvěry za 83 miliard korun! Lépe na tom nebyla ani Česká spořitelna. Sanace IPB stála daňové poplatníky až 160 miliard korun.

Odpůrci Klausovy politiky okamžitě získali nálepku levičáků, kteří chtějí nastolit stav před listopadem 1989

V roce 1997 ekonomika ještě rostla o více než čtyři procenta, následující rok už ale spadla do minusu. Problémem začala být nezaměstnanost, v roce 1999 dosáhla téměř deseti procent. Tolik opěvovaná „léčba Klausem“ vedla k agónii pacienta.

Když někdejší místopředseda vlády za Občanskou demokratickou alianci Jan Kalvoda, který jednou přirovnal Klause k Leninovi, ještě včas označil hospodářskou politiku profesora Transformátora za bankovní socialismus, sklidil více kritiky než potlesku. I další odpůrci Klausovy politiky okamžitě získali nálepkou levičáků, kteří chtějí nastolit stav před listopadem 1989.

Výsledek práce profesora ekonomie Václava Klause coby premiéra se obnažil po takzvaném Sarajevském atentátu. Na jeho bankovním socialismu totiž nebylo nic pravicového a na privatizaci incestem nelze ani s odstupem dvaceti let najít špetku konzervativního myšlení. Proto by místo označování Havla extrémním levičákem, bylo právě v případě Václava Klause, moudřejší mlčet. Jinak se může stát, že vzhledem k výsledku jeho vládnutí ho někdo správně nazve národním socialistou. Pro Václava Klause by to nebyla ostuda, ale Velkému Narcisovi by se to jistě nelíbilo.

István Leko – Česká pozice.cz

Neblahé dědictví, na které neustále narážíme

Petr Andrlé

Totalitní komunistické systémy za sebou nenechaly pouze miliony mrtvých. Tak zvaný třídní přístup přinesl s sebou i přepisování dějin, což hrubě snížilo vzdělanost mnoha generací našeho národa. Někdy oni falešní vykladači dějin nemuseli vše přepisovat, stačilo vymazat z historie (a z učebnic) stovky osobností od politiků až po významné umělce. Stačilo pouze to, že patřili dobou svého života do jiné časové a dějinné epochy. Nebo měli tu „smůlu“, že jejich jazykem mateřským

nebyla čeština. Dlužno dodat, že některým, kteří se nám hodili, jsme to odpustili.

Pravdou je, že nástupem demokratických svobod se napravilo mnohé. Mnohé, jinak pozitivní informace o významných osobnostech již nejsou tabu. Ale nedělejme si iluze, že si poválečné generace budou hromadně doplňovat vzdělání v tomto smyslu.

Bohužel jsme, nikoli jen světu, ale především sami sobě, dlouho zamlčovali životy a díla mnoha výrazných osobností evropského či světového formátu, kteří spatřili světlo světa v Čechách, na Moravě či ve Slezsku. Kteří nejprve tady byli doma a učili se zde slabikovat první slova i malou násobilkou.

A tak například jsme v jisté době „vymazali ze světa“ vynikajícího světoznámého architekta Leopolda Bauera (1872-1938), jehož tatínek provozoval v Krnově hostinec v domě U Bílého koníčka. Stejný osud stihl opavského rodáka malíře a designéra Josefa Maria Olbricha (1867 – 1908) nebo jejich kamaráda, světově neméně ceněného architekta

Josefa F. M. Hoffmanna (1870 – 1956). Několik generací Hoffmannových předků odpočívá na hřbitově v Brtnici, Josefův tatínek byl v tomto městě dokonce 36 let starostou. Dům, v němž několik staletí bydlili jeho předkové, jsme mu po roce 1945 znárodnili a usídlila se v něm místní organizace KSČ. Budova chátrala a vnitřní vybavení se ztrácelo. Naštěstí soudruzi všechny místnosti zabílili, takže se po roce 1989 mohla obnovit původní nádherná výmalba. Josef Hoffmann postavil mimo jiné ve dvacátých letech minulého století nádhernou vilu bruntálskému podnikateli Sigmundu Berlovi. Pochopitelně, že byla po válce také zničena a její vnitřní stěny natřeny emailem, jelikož složila jako zdravotní středisko. A vnitřní vybavení (nádherné architektonické Hoffmannovy designové kousky) se také „poztrácelo“. Jako v Brtnici.

A kousíček od Bruntálu je obec Široká Niva. Její součástí jsou také dvě místní části. Pocheň a Skrbovice. Když se Skrbovice ještě jmenovaly Schreiberseifen, byla to samostatná obec, mající v roce 1884 asi 350 obyvatel. Bruntál si letos připomíná 800 let od nabytí městských práv, ale kdybyste se zde někoho zeptali na Schreiberseifen, možná, že by si někdo vzpomněl. Ale kdybyste se zeptali, kdo to byl Rudolf Koppitz, to už by vám neřekl vůbec nikdo. A přitom po Evropě putují výstavy jeho nádherných fotografií, před pár lety vydala Vídeň katalog o jeho celoživotním díle,

neboť je opravdu na co se dívat. A zírat. Ve Vídni by vám řekli, kdo to je. V Bruntále nikoli, jenže oni to nevědí (nebo nechtějí vědět?) ani v Praze či v Opavě.

Světově proslulý fotograf Rudolf Koppitz se narodil 3. ledna 1884 v dnešních Skrbovicích. Je s podivem, jak mohl malý chlapec z tak zapadlé vsíky podlehnout kouzlu fotografování, o čemž se v době jeho narození toho všeobecně moc nevědělo. Pocházel z chudých poměrů, ale díky podpoře několika evangelických rodin se mohl vyučit fotografem. A to je ten důvod, proč by ho měli především v Bruntále znát, protože Rudolf nastoupil v roce 1897 do učení k místnímu velice známému bruntálskému fotografovi Robertu Rotterovi, který mu dal dobré základy a v roce 1901 také výuční list. Ostatní již zařídil Bůh a zákazníci. Koppitz se stal vyhledávaným fotografem, který měl snad talent od Boha. Pracoval v ateliérech v Opavě a v Brně, takže jeho umělecké cítění bylo formováno vlastně převážně ve Slezsku, neboť Bruntál byl již také Slezsko.

Koppitz ale cítil, že má na víc. Nechal výnosného řemesla a dal se v necelých třiceti letech znovu do studia. Tentokrát ve vídeňském grafickém uměleckém institutu (Graphische Lehr und Versuchsanstalt) po jehož absolvování zde začal pracovat v roce 1913 jako asistent a po skončení první války jako učitel.

Až do své smrti, tedy do 8. července 1936, fotografoval a šokoval svět. Jeho nádherné krajiny udivovaly svou prostotou, jeho ženské i mužské akty (často i skupinové) přitahovaly svou vroucí cudností. Fotografoval přírodu, kostely, rybářské lodě, letadla, vojáky v době války, baletky, tanečníky. Cokoli zvěčnil svým fotoaparátem, bylo skvělé, protože uměl využívat světlo, počasí, emoce, měl smysl pro harmonii a pro zajímavé kompozice. Inspirací mu byla nejen příroda, ale i hudba, divadlo a pochopitelně lidé.

A také secese. A konstruktivismus. Svou tvorbou mu byl blízký František Drtikol. Vystavovali spolu v Americe.

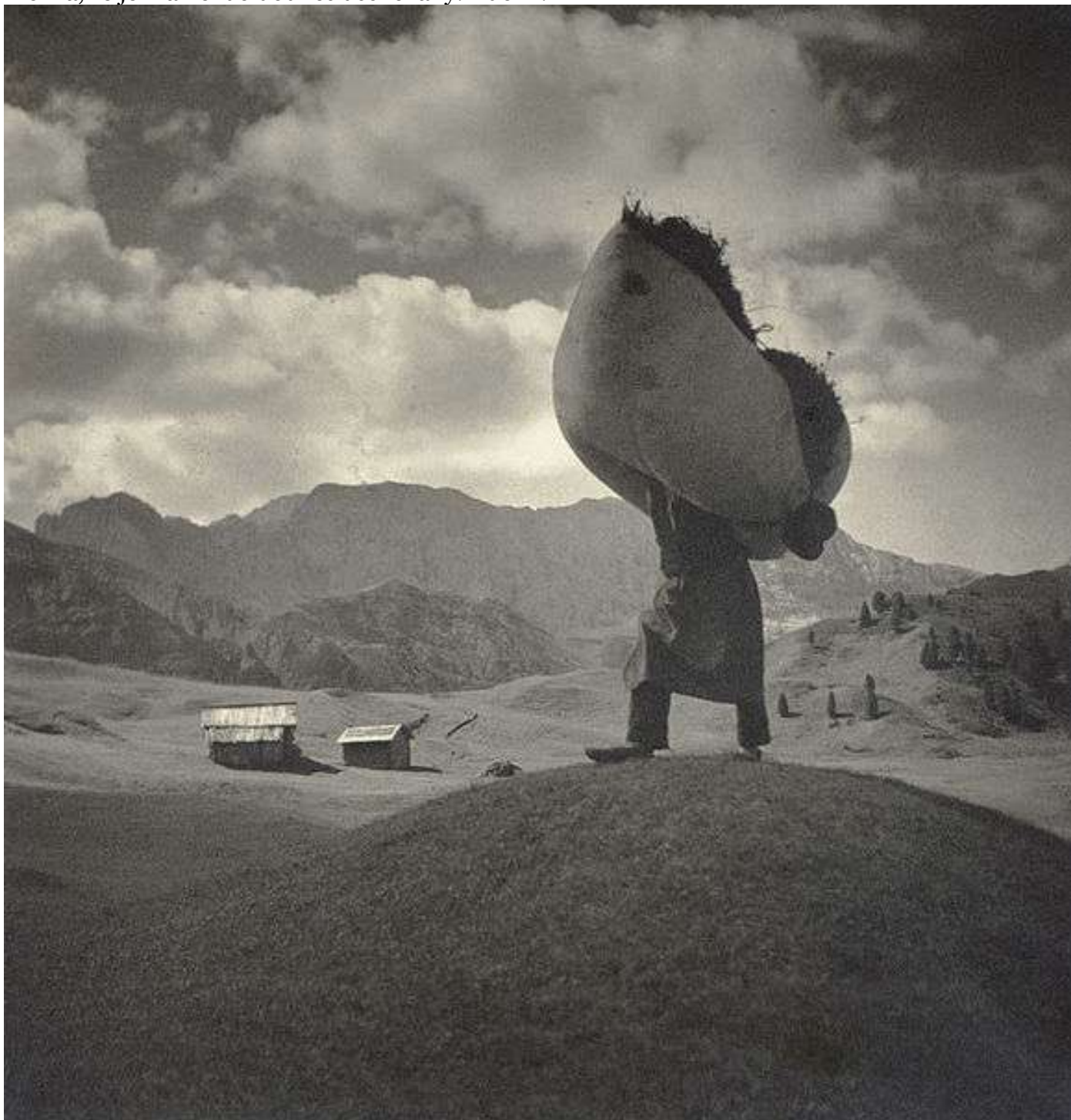
Jeho snímek „Bewegungsstudie“

(Motion Study) z roku 1925 způsobil v první polovině minulého století umělecký úžas a obdiv, nikoli pouze v Rakousku. A je obdivován dodnes.

Již v roce 1929 zaznamenala jeho existenci Encyclopedia Britannica. Zatím co dodnes není jeho jméno v žádném českém uměleckém slovníku nebo encyklopedii. Od roku 1926 vystavoval pravidelně ve Spojených státech. Spolu s dalšími evropskými a světovými fotografy patřil k předním vystavovatelům v Carnegie Museum of Art v Pittsburghu. Jeho snímky plnily stránky prestižních amerických uměleckých časopisů.

Na snímcích u toho článku je nejprve autorův vlastní akt a dále proslulá „Bewegungsstudie“. Třetí snímek Rudolf Koppitz nazval „Těžké břemeno“. A ještě, chce se volat. Tak se alespoň na jeho čtvrtém a málo známém snímku podívejte na sekáče – tedy muže s kosami. Nejsou úžasní? Na kluka ze Schreiberseifen?

A ještě k tomu těžkému břemenu. Koppitz zdaleka netušil, že tím těžkým břemenem bude nám, kteří jsme přišli do jeho rodné krajiny po něm, především ideologická zaslepenost, nacionalismus, nevzdělanost a xenofobie. Jednou se snad o Rudolfu Koppitzovi dozví i děti v Bruntále, možná, až bude toto město slavit 900. let od nabytí městských práv. A také se o něm možná dozvědí i jinde. Ve Slezsku, na Moravě nebo i v Čechách. Kdybychom sveřepě neničili v poválečných letech všechny německé texty a jiné kulturní památky, zůstal by možná v Bruntále zachován Rotterův fotografický ateliér i s archivem. Třeba by se tam našly i první nesmělé pokusy fotografického génia ze Skrbovic. Možná, že je má někdo dodnes uschovány. Kdo ví?

Sekáči...

Vzpomínám na Volyň (1)

Václav Kulich

S historickou oblastí Volyně jsou spojeny osudy mnoha českých rodin. Volyň je dnes ukrajinský venkovský region s bohatou historií. Rozlohou je pouze o něco menší než Česko. Významná města jsou zde Rovno, Luck, Žytomyr, Novohrad-Volynskij, Dubno, Kremenec a další. Jde pravděpodobně o oblast, kterou jako první v dávných dobách osídlili Slované. Původně byla Volyň součástí Haličsko – volyňského knížectví, jednoho z nástupnických států po Kijevské Rusi. V roce 1366 se stala součástí Litvy, posléze po první světové válce připadla Východní Volyň Sovětskému svazu a Západní Volyň Polsku. 17. září 1939 vpadla do polské části Rudá armáda, roku 1941 pak vojska německých nacistů. Během Druhé světové války byla Volyň významným opěrným bodem Ukrajinské povstalecké armády; kromě osvobozenického boje však docházelo také k masakrům civilistů – Poláků a Židů, a to jak ze strany nacistů, tak ukrajinských nacionalistů. Po válce se celá Volyň stala součástí Sovětského svazu (1944–1991). Od roku 1991 je Volyň součástí samostatné Ukrajiny. Dosud

zde existuje česká, polská a běloruská národnostní menšina a komunita římských katolíků (Luck a Žytomyr jsou sídly diecézí). Na rozdíl od převážně řeckokatolické Haliče je Volyně výrazně pravoslavnou zemí; nachází se zde i jeden z nejvýznamnějších monastýrů na Ukrajině – Počajivská lávra.

V několika pokračováních budeme otiskovat vzpomínky Václava Kulicha. Je to zajímavý muž. Na první (a dokonce ani na druhý) pohled byste neřekli, že za dva roky oslaví osmdesátku. Po

absolvování vysoké školy báňské začal pracovat jako geolog na ostravském dole Michal. Jeho prvním velkým sportem bylo v té době horolezectví. V roce 1968 se přišel podívat na stavbu golfového hřiště v Šilhérovicích a od té doby hraje vášnivě golf. Reprezentuje golfové seniory a jeho příznivci vzpomínají na jeho „Hole in One“ (jamka na první ránu), když 31. srpna 1999 mu na golfovém hřišti v Karlových Varech na třetí jamku vzdálenou 165 metrů stačila jedna jediná rána. Když odešel Ing. Václav Kulich v roce 1990 do důchodu, učinil jedno zajímavé rozhodnutí. Zakoupil sobě

paletu, malířské plátno, stojan, barvy a začal malovat. Potkali jsme se s ním před dvěma lety na vernisáži výstavy jeho zajímavých obrazů z golfového prostředí v Šilhérovicích, letos přivezl na výstavu obrazy zachycující golf v Čeladné. Obě výstavy měla v programu velice agilní Galerie LARA, která je součástí Beskydského rehabilitačního centra v Čeladné. *Na snímku vlevo je Václav Kulich (uprostřed) se svými golfovými přáteli při vernisáži jeho druhé výstavy 22. února 2013. V pozadí dva z jeho golfových obrazů, ty jsou také na dalším snímku na konci textu.*

Nu a jak se tak hovoří a vzpomíná, zmínil se Václav Kulich i o zajímavých zážitcích svého dětství, které prožil právě ve Volyni. Jsou velice zajímavé. V jejich úvodu autor uvádí: *Toto vše, co jsem napsal, jsou vzpomínky jedenáctiletého chlapce. Jsem rád, že jsem se dožil jako starý muž doby, kdy o těchto vzpomínkách mohu otevřeně mluvit a psát.*

Začátek mého vnímání života

Skutečný život na Ukrajině jsem začal vnímat po vpádu fašistického Německa na Volyn. Bylo to v neděli 20. července 1940. Západně od naší Stromovky byly slyšet silné detonace leteckého náletu. Otec se vrátil z Lucka a prohlásil: „V Lucku je všechno vzhůru nohama, město je rozbombardované. Ale zaplať Pán Bůh! Konečně jsme unikli vývozu na Sibiř“. Od rodičů jsme se později doslechli, co se na nás chystalo. Byli jsme bez našeho vědomí odsouzeni k vyvezení na Sibiř za tak zvanou *zakordonnuju perepisku*. Maminčin brat Václav v roce 1939, když naše území bylo obsazeno sovětskými vojsky, utekl do vnitrozemí Polska a napsal nám dopis, že je živ a zdrav. A tak se stali moji rodiče nepřáteli Svazu Sovětských Socialistických Republik. Tuto skutečnost se otec dozvěděl od jednoho svého kamaráda, který mu sdělil: „Václave, jste ve skupině „V“, to znamená vývoz na Sibiř „. Řekl mu to proto, aby rodiče byli připraveni. Odjezd na Sibiř se odehrával tak, že k vybrané rodině přijeli zástupci NKVD a oznámili, že během 15 minut musí být rodina sbalena a odjíždí na železniční stanici do Lucka. Proto měly smysl dva pytle sušeného chleba, kusy vyuzené slaniny a sušené ryby. Nám dětem to bylo nápadné, ale nevěděly jsme, proč nesmíme na zásoby sahat. Později mi bylo jasné, co lze stihnout za patnáct minut. Máma pochyťá děti, hodí na vůz peřiny, táta přihodí zásoby a zapřáhne koně, abychom mohli odjet. Pak následovalo nasazení do nákladního vagonu, jehož dveře se křížem zatloukly prkny, vagon se připnul k transportu a odjel východním směrem na Sibiř. Po několika týdnech na konečné stanici se desky odtrhly a co bylo živé, mohlo vystoupit. Nevím, co taktu transportované lidi čekalo dál. Skoro nikdo se nevrátil. Byl to jinak provedený rozsudek smrti. Štěstím byl gulag. A tak nebylo možno se otci divit, že vpád fašistického Německa přivítal takovými slovy.

Pak nastal válečný život. Když se ke Stromovce přibližovala fronta, utekli jsme se všichni skrýt do zděné budovy německého souseda. Budova byla nacpána lidmi. Oknem jsme pozorovali postup německé pěchoty. Byl to útok pěchoty s podporou tanků. Proti tankům útočily sovětské jednotky s nasazenými bodáky s mohutným pokřikem hurá! Tolik mrtvých těl jsem již během dalších válečných dní neviděl. Po přechodu fronty jsme se chodili dívat na zničenou techniku a na nepohřbené mrtvé sovětské vojáky

Celý příběh měl pro nás děti, moji sestru Slávku a bratra Bohuslava, nepříjemné pokračování. Rodiče odešli večer domů, aby nakrmili koně, krávu a ostatní zvířata. Zpátky se k nám však nevrátili. Neustále byli ostřelováni kulometní palbou. Takže dva až tři dny jsme zůstali sami, bez jídla a možnosti se v noci něčím přikrýt. Sestra se o nás starala, jak mohla, ale pro mne, kromě hladu, bylo největším zážitkem vykonání základních potřeb, protože jsem se velmi styděl před ostatními lidmi usednout na vypůjčený nočník. Pak fronta přešla a rodiče si pro nás přišli.

Se začátkem války mám spojeny dva příběhy. Malého, asi pětiletého děvčátka a staršího muže. Oba byli Židé. Holčičku našel otec brzy ráno v mandelu pšenice blízko našeho domu. V hrůze prý utekla z židovského tábora, osm kilometrů vzdáleného od nás. Tatínek ji přivedl v dlouhém kabátku, uplakanou a hladovou. Byla to typická židovská holčička. Černé kudrnaté vlásky, tmavé oči. Velice se odlišovala od nás blondáček s modrýma očima. Za přechovávání a pomoc Židům hrozila smrt. Rodiče se proto báli a hledali možnost bezpečného ukrytí dítěte. Za nějaký čas se našlo východisko. Na tak zvaných blatech, dále od vesnice, žila na samotě nějaká paní. Tam tatínek holčičku zavedl a předal té paní. Zdálo se, že v odlehlém místě bude dítě více v bezpečí. Později se ukázalo, že to bylo šťastné řešení. Ta osamělá paní byla vzácný případ. Zjistila, že dítě má v kabátku zašité zlaté předměty a adresu na tetu do Ameriky. Vše bylo prý po válce použito k tomu, aby se holčička dostala za tetou. Vše zařídil Červený Kříž. Tak se tehdy zachraňovaly lidské životy. Příběh dospělého muže byl jiný. To byl odvážný Žid. V luckém táboře projevoval určitý odpor a neposlušnost. Německá hlídka si ho vybrala, odvedla k řece Styr a tam jej hodlali zastřelit. Židovi se však podařilo v pravou chvíli hlídce vysmeknout, skočit do řeky a uplavat. Hlídka po něm vypálila několik výstřelů, avšak marně. Byl to dobrý plavec a většinou pod vodou přeplaval řeku a dostal se do naší blízkosti ve Stromovce. Tam jsme se s ním setkali několikrát, říkali jsme mu Semen a byl pro naši rodinu velkým nebezpečím.

Moje rodina

Naše rodina byla česká, snad z maminičiny strany je v nás trochu polské krve. S Ukrajinci, Poláky, Němci a Židy jsme žili ve shodě. Mluvili jsme česky, ukrajinsky, rusky a polsky. Můj tatínek byl nejstarší a měl čtyři bratry, Josefa, Karla, Jaroslava, Vladimíra a sestru Emílii. Otec měl možnost vychodit pět tříd, potom se musel s dědečkem starat o hospodářství. Vyprávěl nám jaká to byla dřina na chmelnici, jak se mu těžko oralo po protancované noci, za pluhem usínal a když si na chvíli sedl, tak usnul a otec jej podle uschlé ornice přistihl. Jako rekrut otec sloužil v polské armádě. Bylo to v době polského prezidenta Pilsudského. Otec se chlubil úspěchy, které na vojně měl. Výborně střílel, vyhrával závody, takže byl váženým vojínem a dostal za to hned v začátcích služby mimořádnou dovolenou. Hrdě nám také vypravoval o svých sportovních úspěších. Běhal dlouhé tratě, tehdy do pěti kilometrů a často vyhrával. To byly jeho nejmilejší vzpomínky a mnohokrát nám o nich vyprávěl. Rád se také pral a skoro každý vážný konflikt byl takto řešen. Samozřejmě, vždy vyhrál.

Po návratu z vojny se oženil a vzal si moji maminku Emílii. Maminka byla z jiného těsta. Byla sirota. Měla jen jednoho bratra Václava. Když jim oba rodiče zemřeli, měla dva roky a její bratr čtyři. Mezi rodiči byl velký rozdíl. Matce, když zemřela, nebylo ani třicet let, otec zemřel přibližně ve věku sedmdesáti let. Po rodičích mé matky nezůstala žádná památka, žádná fotografie, takže o nich nevíme nic, protože ani moje matka o nich nic nevěděla. Jejich rodiče na tehdejší poměry byli spíše bohatí, nežli chudí. Zděný dům, pěkná stodola a kolem asi deset hektarů polí. O takové hospodářství a dvě malé děti se bylo nutno postarat. Postarala se o to skupina předních českých sedláků, kteří našli řešení v tom, že majetek byl propůjčen rodině s povinností postarat se o hospodářství i o dvě nevlastní děti. Také bylo písemně dohodnuto, že celé hospodářství převezme Václav Ševca po dovršení plnoletosti a ten bude pak povinen se postarat o svoji sestru a dát jí do

věna potřebné vybavení i část pole pro začátek samostatného života. Rada sedláků pravidelně kontrolovala výchovu a hospodaření na majetku osiřelých dětí až do plnoletosti strýce Václava. A tak se stalo. Po svatbě našich rodičů dostala maminka asi čtyři hektary polí, krávu a peníze. Tatínkova rodina pak v těsné blízkosti přikoupila další dva hektary polí a pomohla mu postavit dům ze dřeva, chlév a stodolu. Studnu si otec vykopal sám s pomocí bratrů. Pak jsme se začaly rodit my děti, Slávka, Jaroslav, Bohuslav a Václav.

Před těmito všemi událostmi byla ale ještě doba předsvatební. Tatínek s maminkou navštěvovali stejnou školu, ale otec byl o pět let starší, takže se v ní nepotkali. Tatínek chodil do školy pět let a maminka jen dva roky. Musela více pomáhat v hospodářství, přednost dostaly děti vlastní. Když maminka dospívala, zamilovala se do Jaroslava. Pravděpodobně to pro ni bylo významné citové naplnění. O to silnější, odmalička vyrůstala bez rodičovské lásky. Ale stalo se, že její milovaný Jaroslav odešel na vojnu a vrátil se s pohlavní chorobou, tehdy nevléčitelnou. Starší ženy ji na tuto skutečnost upozornily a jedna z nich jí řekla: „ Emilko, Jaroslav je zaražený, ani ruku mu nepodávej! „ A tak se stalo, že Jaroslav za maminkou přijel na koni do sadu a ta mu ruku nepodala a vše mu s velkou lítostí řekla, co slyšela. Tím končila mamincina velká láska. Jaroslav po letech na tuto chorobu zemřel. Matka vstoupila do nově se zakládajícího sboru baptistů v Lucku a tam se poznala s tatínkem, který přistoupil do sboru z pravoslavné církve. Maminka se tátovi velmi líbila, ale obával se ji oslovit. Odvahu našla maminka a jednoho dne mu řekla: „ Vašíku, vzal by sis mě? „ Táta, celý bez sebe, radostně řekl, že ano a tak začala jejich společná cesta životem. Šli spolu jako věřící lidé v dobrém i zlém. Starali se o nás a měli nás rádi. Někdy se však stalo, že jsem nezvládl názor své sestry Slávky, potvrzený koštětem přes záda, že mám zamést dvůr a začal jsem se bránit nevybranými, spíše sprostými výrazy, které pak s pláčem opakovala rodičům. Tatínek nemeškal a rozhodl se „ paršuka „ ihned ztrestat. Právě přijel odněkud s maminkou a měl v ruce bič na pohánění koňů. Na biči byly pěkně uvázané uzlíky a byl strašně přiléhavý. A tak jsem usoudil, že jediné řešení je útěk přes les k babičce do Liště, a že tam mě babička před tátou ochrání. Rozběhl jsem se směrem k lesu, ale otec přidal a bylo zle. Když mě dobíhal, přišel jsem na výborné řešení. Řekl jsem si, že jak mě bude dobíhat, tak se skrčím, táta přeletí a já poběžím nazpět k mámě a ta mě určitě bude bránit. Jenže to nevyšlo. Táta nepřeletěl, zavčas se zarazil a bič byl silně přiléhavý. Chytil mě potupně za límec a nadzvednutého mě nesl domů. Já jsem v dobré víře chňapal po matce, ale ta mě zradila a řekla, že se k takovému dítěti nehlásí. Tím skončila moje důvěra k rodičům. Zbit bičem a zrazen matkou jsem zalezl pod postel a tam jsem se rozhodl, že nebudu jíst a zemřu. Ale situace pod postelí nebyla nadějná. Naše kočky tam občas zašly na záchod a tak to bylo špatné. Navíc maminka udělala na mě podraz. Uvařila k jídlu knedlíky polité omáčkou ze sušených hrušek. A to bylo moje zamilované jídlo! Talířek mi strčila pod nos a nechala mě přemýšlet. Snědl jsem všechno a neumřel. Rodičům jsem odpustil. Jedině kdo mě politoval, byla Slávka. Ta si uvědomila, co způsobila požalováním. I jí jsem postupně odpouštěl s hojícími se pruhu od biče. **Příště: Naše rodina a válka.**

KDYŽ NÁHODOU DOSTANETE TAKOVOUTO POZVÁNKU, vyvstane jistá otázka. Nejprve tedy čtete, pozvánka je zřejmě myšlena vážně:

Vážení podnikatelé,

dovolujeme si vás pozvat na opakování semináře na téma [Umění slovní sebeobranu](#). Seminář je určen pro zájemce z veřejného a neziskového sektoru, tedy pro všechny, kdo mají jednání s lidmi prakticky v popisu své každodenní práce. Důraz je kladen zejména na specifika komunikace s problémovými či obtížně se vyjadřujícími klienty, vyloženými

provokatéry, běžnému úřednímu styku obtížně se přizpůsobujícími občany apod. Svým celkovým pojetím je seminář zaměřen především na to, **jak udržet vážnost společnosti či instituce, aniž by se sklouzlo do byrokratičnosti či „úředničiny“, při současném zachování vlastní i klientovy důstojnosti, jak si vytvořit a zachovat odstup i jak dokázat projevit vstřícnost a umět naslouchat.** Termín: úterý 9. dubna 2013 od 9.30 – 15.30 hod. (prezence 9.00 – 9.30 hod., přestávka s občerstvením 12.00 – 12.30 hod.) Místo konání: [Hotel Imperial](#) (salónek Praha, 1. patro), Tyršova 6, 701 00 Ostrava

Program semináře:

- Co je slovní sebeobrana a kdy a jak je vhodné a žádoucí ji použít.
- Hlavní úskalí a nástrahy při obraně proti slovním útokům.
- Jak si umět vytvořit a udržet odstup.
- Jak s přehledem zvládat nepříjemné a trapné situace.
- Jak se účinně ubránit slovním provokacím.
- Nejvhodnější „obranné“ komunikační techniky.
- Umění konstruktivního dialogu.

Seminář je doplněn praktickými cvičeními.

Lektor: MgA. Petr Vlha

Lektor, kouč a odborný konzultant v oblasti osobnostního a profesního rozvoje, specializující se na etiketu a společenský protokol, asertivitu, tvorbu profesionálního image a komunikaci. Absolvent Divadelní fakulty AMU v Praze s praxí v Československé i České televizi, České filharmonii, Magistrátu hl. m. Prahy, Divadelním ústavu/Institutu umění v Praze, JAMU v Brně. [Lektorské činnosti](#) se věnuje více než 20 let.

Účastnický poplatek:

členové HK ČR 1.210,- Kč (1.000,- + 21% DPH)

ostatní 2.420,- Kč (2.000,- + 21% DPH)

Způsob úhrady: platebním převodem na účet č. 373630443/0300 do 2. 4. 2013 jako variabilní symbol uveďte kód 1304, specifický symbol = vaše IČ. Poznámka: Účastnický poplatek je smluvní, v případě neúčasti se nevrací. Je však možné vyslat náhradníka. Poplatek zahrnuje náklady spojené s přípravou a realizací semináře, písemné podklady a občerstvení. Účastníci obdrží u prezence doklad o zaplacení. KHK Moravskoslezského kraje je plátcem DPH (DIČ: CZ47673192)- Uzávěrka přihlášek: 2. 4. 2013. Počet účastníků je omezen. **REGISTRACE PŘIHLÁŠEK:**

www.khkmsk-registrace.cz

Otázkou je,

„jak udržet vážnost společnosti či instituce, aniž by se sklouzlo do byrokratičnosti či „úředničiny“, při současném zachování vlastní i klientovy důstojnosti, jak si vytvořit a zachovat odstup i jak dokázat projevit vstřícnost a umět naslouchat“ (tragický citát)

co dělat, když dostanete takovouto pozvánku, o které si můžete bohužel myslet své!!! Není to strašné? Zřejmě se ale najdou lidé, kteří budou takové divadlo dotovat.

SÁM LÉKAŘ A TVRDÍ: VYHNĚTE SE LÉKAŘŮM

Světlem často obletí různé „zaručené recepty“, nové revoluční teorie a jiné, většinou se týkající našeho zdraví. Tomu jsme ochotni obětovat nejen čas, ale i peníze. Nedávno jsme dostali v elektronické poště zajímavý text, nadepsaný MRTVÍ LÉKAŘI NELŽOU a uvedený těmito slovy:

Tento text je dle doprovodných informací zkráceným přepise přednášky Dr. Joe Wallacha MVDr., kterou přednesl v roce 1994 v Kansas City. Dr. Wallach byl v roce 1991 navržen na Nobelovu cenu. Při četbě tohoto textu se dozvíte o příčinách řady nemocí, předčasném stárnutí a způsobech jak obojímu předcházet.

Dovolte mi začít otázkou. Kolik z Vás vyrostlo na farmě, žije na farmě a má co dělat s chovem dobytka? Já osobně jsem vyrostl na farmě v Missouri v padesátých letech. Chovali jsme hovězí dobytek na porážku. Pokud se chcete uživit chovem dobytka, musíte si také pěstovat patřičné krmivo. U nás jsme pěstovali kukuřici, sojové boby, sušili jsme seno a další. Po sklizni jsme vše poslali do mlýna na semletí. K semletému krmivu jsme přidávali směs vitamínů, různé minerály a stopové prvky. Vše jsme smíchali dohromady a z této směsi jsme udělali tablety, jimiž jsme krmili dobytek. Po šesti měsících jsme vykrmené kusy poslali na porážku. Takto se to neustále opakovalo. Tenkrát, jako 13-ti letého kluka mě fascinovala pečlivá příprava hodnotného krmiva pro krávy.

My lidé se chceme dožít vysokého věku a přitom nejíme žádné vitamíny a minerály. To mě trápilo. Proto jsem se jednoho dne zeptal svého otce, proč nepřidáváme do naší stravy potřebné živiny, tak jako je dáváme našemu dovytku. Můj otec na to jen zabručel něco jako „Bud' zticha hochu a važ si čerstvé stravy, kterou tu máme.“ Po střední škole jsem se rozhodl studovat zemědělství na universitě v Missouri. Po nějakém čase jsem přešel na studium veterinářství. Tam jsem také obdržel odpovědi na většinu mých otázek z klukovských let. Je zajímavé, že veterináři vědí jak předejít a někdy i vyléčit řadu nemocí u zvířat jednoduše a levně pomocí správné výživy. Chcete-li se uživit jako farmář, musíte umět o zvířata správně pečovat a tím předejdete řadě problémů a výdajů a to jen za pomoci výživy. Pro zvířata totiž nemáme žádné pojišťovny ani Červený kříž a tak je musíme udržovat v plném zdraví.

Po ukončení studia se mi naskytla příležitost splnit si jeden z mých chlapeckých snů. Odjel jsem do Afriky pomáhat při záchraně divokých zvířat jako veterinář. Po dvou letech práce se slony a nosorožci jsem dostal telegram ze ZOO v St. Luis. Vzhledem k mým zkušenostem s divokými zvířaty mi nabídli místo veterináře. Nabídku jsem přijal a mým úkolem bylo provádět pitvy zvířat, která uhynula přirozenou smrtí. ZOO v St. Luis obdrželo dotaci 75 milionů dolarů na výzkum příčin smrti u zvířat a na vyhledávání druhů zvířat, jež jsou obzvláště citlivá na znečištění (daleko citlivější než lidé). Tato zvířata by se pak používala ke sledování vlivu znečištění prostředí na živé organismy. Proto, aby bylo možno zjednat nápravu stavu dříve, než se negativní vlivy projeví na člověku. Tak jsem strávil 12 let pitváním zvířat a celkově jsem provedl 17 000 pitev. Také jsem se zúčastnil okolo 3 000 pitev na lidech. Závěr byl takový, že každý případ přirozené smrti, ať již u zvířete nebo u člověka, je projevem nedostatku živin. Tyto výsledky mě fascinovaly. Opět jsem si vzpomněl na své dětství, náš dobytek a hlavně na to, čím jsme jej krmili. Chtěl jsem ukázat ostatním jak je výživa důležitá. Začal jsem psát články do novin a časopisů. Napsal jsem také několik učebnic, mluvil jsem v rozhlase, televizi.

Mé poznatky však nechávaly lidi vlažné. Nikdo se mnou nesdílel mé nadšení a lékaři byli k mým výsledkům ti nejpesimističtější. Rozhodl jsem se tedy jít studovat medicínu jen proto, abych si mohl otevřít svou vlastní lékařskou praxi a zde využít výsledky svých výzkumů pro lidi. Po ukončení studia jsem 15 let v Portlandu, ve státě Oregon, vykonával praxi jako praktický lékař. Musím říci, že výsledky veterinářské praxe se potvrdily při aplikaci na lidi a pokud si z toho, o čem dnes budu hovořit, odnesete jen 10 %, ušetříte si spoustu zbytečného trápení a přidáte si mnoho let života za plného zdraví. Chci Vám ukázat, že stojí za to podstoupit určité úsilí a něco pro sebe udělat. Protože jen ti z Vás, kteří se pevně rozhodnou, mohou očekávat nějaké výsledky. Ve světě je nejméně 5 oblastí, kde se lidé dožívají věku 120 až 140 let. Vědecké poznatky ukazují, že genetický potenciál lidského těla je rovněž 120 až 140 let. Chci se zde zmínit o těchto národnostech podrobněji. Pokud jde o údaje dlouhověkosti, lze předpokládat, že některé budou přehnané. Omezím se proto jen na údaje, které jsou písemně dokumentované. Z oblasti Tibetu je to případ čínského doktora Li, který obdržel od čínského císaře uznání za dlouhověkost při příležitosti oslavy svých 150 ti let. Doktor Li se údajně narodil v roce 1777 a zemřel v roce 1933 ve věku 156 let. Tento případ vzbudil mimořádně velkou pozornost a byl též popsán v London Times z roku 1933. Na základě toho napsal James Hilton v roce 1934 svoji knihu nazvanou “ Ztracený horizont „.

Další oblasti, kde se lidé běžně dožívají věku 120 až 140 let je východní Pakistan, dále jsou to jižní části bývalého Sovětského svazu. Jsou to oblasti, kde žijí Arméni, Azerbajdžánci a Jerevanci. Například lednové číslo časopisu National Geographic z roku 1973 pojednává o lidech, kteří se dožili sta a více let. V paměti mi utkvěly tři fotografie. Na první je paní ve věku 136 let se sklenkou vody v jedné ruce a doutníkem ve druhé. Tedy žádná křehká stařenka v nemocnici či domově důchodců, obávající se termínu placení za drahou léčbu, ale někdo, kdo se stále ještě raduje ze života. Na dalším obrázku byla skupinka tří manželských párů oslavujících své 100leté, 115tileté a 120tileté výročí svatby. Na posledním obrázku je pán sbírající čajové listí na plantáži v Arménii. Dle jeho rodného listu a rodných listů jeho dětí, bylo tomuto muži 167 let! Na západní polokouli stojí za zmínku andský kmen Vilka Bambe z oblasti Ecuadoru. Z oblasti jihovýchodního Peru je to kmen indiánů Tiki Kaka. Lidé v obou těchto oblastech se dožívají věku 120 až 140 let.

Pokud jde o Američany, nejstarším občanem USA byla paní Margaret Steechová, o které je zmínka v Guinnessově knize rekordů a která zemřela na následky pádu ve věku 115 let. Paní Steechová byla před pádem naprosto zdravá a podle úmrtního listu zamřela na nedostatek vápníku tři týdny po pádu. Dcera paní Steechové uvedla, že její matka měla v posledních týdnech svého života nezvyklou chuť na sladké věci. Toto je projev nedostatku chromu a vanadu. Další dokumentovaný případ je náčelník jednoho nigerijského kmene, který byl velice vychvalovaný jednou z jeho žen. Zemřel ve věku 126 let a měl stále původní chrup. Dá se tedy předpokládat, že i jeho ostatní schopnosti byly stejně zachovalé. Muž ze Sýrie, který zemřel ve věku 133 let, se počtvrté oženil v 80 ti letech a stal se otcem devíti dětí (do svých 100 let). Rovněž uvedeno v Guinnessově knize rekordů. Takže pánové - stále máte naději.

Všichni máme přinejmenším stejnou možnost dožít se 120 až 140 let. Průměrný věk ve Spojených státech je dnes 75,5 let. Průměrný věk lékařů v USA je 58 let. Chcete-li alespoň statisticky získat 17 let života, nestudujte medicínu. Pokud se ovšem chcete dožít 120 až 140 let, pak musíte udělat dvě věci. První je vyhnout se hloupostem života, já tomu říkám “ životním minám „! Tyto vás mohou stát život. Jsou to – každodenní kouření, dennodenní kocovina anebo běhání v černém úboru v noci podél silnice a podobně. Možná vám to připadá nesmyslné, ale je s podivem, kolik Američanů přijde tímto způsobem každý rok o život. Další důležitou věcí je – **vyhněte se lékařům.**

Jsem si vědom, že toto je velice autoritativní tvrzení. Musím Vám vysvětlit proč. Tříletá studie skupiny pro ochranu spotřebitele od společnosti Ralph Nather ze 13. 1. 1993 uvádí, že v důsledku lékařské nedbalosti přijde ročně v amerických nemocnicích o život okolo 300 000 lidí. Lékařskou nedbalostí se rozumí: špatné stanovení diagnózy a způsobu léčby, aplikace nevhodných léčiv, chyba v desetinném místě a následné předávkování léčiv atd. Pro bližší představu si uvědomte, že v

průběhu celé desetileté války ve Vietnamu Američané ztratili 56 000 mužů, což je 5 600 mužů ročně. Tenkrát vyšly do ulic miliony lidí protestovat proti válce. Dnes však nikdo neprotestuje – **chraňte nás před lékaři! Proto je velice nutné předcházet nemocem a tím se vyhnout riziku při styku s lékaři!**

Za druhé: musíte začít dělat něco pro své zdraví. K zajištění správné funkce vašeho těla denně potřebujete okolo 90ti látek. Je to 60 minerálů, 16 vitamínů, 12 aminokyselin a 3 mastné kyseliny. Většina lidí si kupuje vitamín C a o dalších nutných prvcích nemá ani ponětí. Myslíte-li to se svým zdravím vážně, potřebujete denně 90 látek. V dnešní době jsou lékaři příliš zaměstnáni chemoterapií, operacemi a transplantacemi, než aby jim zbyl čas nám říci jak tomu všemu předejít. Novináři sice vědí, že lidé mají zájem o zdraví a občas se někde objeví článek o tom či onom. Není to však z lidumilství, ale proto, že to pomáhá prodávat tisk. Objevíte i článek jako je ten z 6. 4. 1992 otištěný v časopise TIME pod názvem “Skutečný význam vitamínů“. V tomto článku byl podle nejnovějších výzkumů popsán vliv vitamínů na zdraví lidí. Jde o šest velmi pozitivních stránek. Na závěr je názor odborníka Dr. Victora Herberta, profesora lékařství na universitě Mount Sinai v New Yorku po té, co byl novinářem požádán o komentář. Dr. Herbert zde poznamenává, že krmení se vitamíny je k ničemu. Výsledkem přijímání minerálů a vitamínů je pouze drahá moč. Jinými slovy řekl, že lidé povídající o výživě jsou podvodníci, kteří z vás jenom tahají peníze. Zřejmě to tak musí být, jsou to přece slova profesora lékařství a vyšlo to tiskem. Nebo ne?

Něco vám povím. S mojí zkušeností ze 17 000 pitev je denní moč za 50 centů to nejlevnější pojištění jaké znám a pokud neinvestujete do svého zdraví, investujte do příjmu nějakého lékaře. Ani cent z výtěžku lékaře nejde na výzkum. Jak předcházet nemocem, jež lidstvo sužují. Kdyby tomu bylo jinak, lékaři by za chvíli neměli koho léčit a tato lukrativní profese by se stala minulostí. A pak tu přece máme různé politiky, kteří nám nabízejí lékařskou péči zdarma, pokud budeme volit právě toho kterého z nich, nebo to je alespoň to co chtějí abychom si myslili, a my se pak divíme, proč máme tak vysoké daně. Jak je toto vše možné? Je to tím, že jsme odevzdali zodpovědnost za své zdraví lékařům a vládě! Podařilo se jim nás totiž přesvědčit na úrovni podvědomí, že sami na to nestačíme a že bez nich je každý z nás ztracený. Jen se někdy pozorujte, jak jednáte s lékařem. Velice zřídka je to jako rovný s rovným. Lékaři znají tisíce faktů o nejrůznějších nemocech, ale jen někteří vědí jak léčit. Myslím si, že lékaři nám něco dluží a že by měli uvést řadu věcí na správnou míru.

Chci se zde proto zmínit o několika falešných mýtech.

Každý z vás pravděpodobně slyšel, že žaludeční vředy jsou způsobeny stresem. Již před třiceti lety se ve veterinářství vědělo, že vředy (alespoň u vepřů) způsobuje bakterie “Helical Bacter Polari“. Léčba je vlastně velmi jednoduchá a spočívá v podávání minerálu vizmutu spolu s antibiotikem tetracyklin. Lékaři již na to také přišli, neboť Národní institut Zdraví v jedné své zprávě z roku 1994 uvádí: „Žaludeční vředy jsou způsobeny bakterií Helical Bacter Polari a mohou být vyléčeny podáváním tetracyklinu a vizmutu“. Dalším mýtem je rakovina. Rakovina je ve Spojených Státech na druhém místě jako příčina smrti. V září roku 1993 zveřejnila Harvardská universita spolu s národním Institutem Zdraví výsledky pětileté studie prevence rakoviny prováděné v Číně. Čína byla zvolena proto, že v jedné tamní provincii je nejvyšší výskyt rakoviny na světě vůbec. Experimentu se zúčastnilo 29 000 lidí a spočíval v tom, že tito lidé byli rozděleni do několika menších skupin a každé skupině byly podávány určité živiny, minerály či vitamíny, nebo kombinace několika živin, ve dvojnásobné než doporučené dávce. Toto jsou výsledky studie. U skupin jimž byl podáván pouze jeden vitamín či minerál nedošlo statisticky k žádnému zlepšení. Ve skupině kde byl podáván vitamín E, beta karoten a prvek selenu došlo k poklesu úmrtí na rakovinu žaludku o 21 %, pokles úmrtí na ostatní druhy rakoviny o 13 % a pokles na jiné druhy úmrtí o 9 %. Uvědomte si, že k tomuto zlepšení došlo v důsledku podávání pouhých tří živin z celkového počtu devadesáti. Další oblastí kde nám lékaři dluží informace, je operativní léčení kloubů. V roce 1993 zveřejnila Harvardská universita ve spolupráci s tamní vojenskou nemocnicí, výsledky

experimentu týkajícího se léčení zánětu kloubů. Při tomto experimentu byla vybrána skupina lidí, kteří nevykazovali žádný pokrok při tradiční léčbě. Tato tradiční léčba se sestávala z injekcí, podávání kortizonu, pregnizonu, podávání léčiv a fyzikální terapie s jediným výsledkem: nutná operativní výměna kloubů. Lékař pověřený vedením experimentu shromáždil pacienty a oznámil jim, že vojenská nemocnice hledá dobrovolníky, kteří by byli ochotni snášet bolesti po dalších maximálně devadesát dnů a byli by ochotni podrobit se novému druhu léčby. K tomuto pokusu se přihlásilo 29 dobrovolníků a léčba spočívala v podávání lžice sušených kuřecích chrupavek každé ráno spolu se snídaní. Podle této zprávy zánět a bolesti ustoupily po deseti dnech a po třech měsících došlo k úplnému obnovení funkce kloubů.

Další mýtus se týká Alzheimerovy nemoci. Přestože před padesáti lety byla Alzheimerova nemoc u lidí neznámá, trpí dnes touto nemocí každý druhý Američan ve věku nad 70 let. Za doby mých studií veterinářství jsem se učil, že je možno tuto nemoc u vepřů vyléčit zvýšenými dávkami vitamínu E spolu s rostlinným olejem. V červenci roku 1992 publikovala kalifornská universita v San Diegu zprávu, kde se mimo jiné uvádí, že vliv Alzheimerovy nemoci u lidí je možno zmírnit zvýšenými dávkami vitamínu E. Pokud trpíte ledvinovými kameny, první co vám lékař poradí, patrně bude, abyste omezili mléčné výrobky a příjem vápníku. Lékaři mají zafixovanou představu, že vápník ve vašich ledvinových kamenech pochází z vápníku, který se dostává do vašeho těla s potravou. Tento vápník však pochází z vašich kostí, když si ho vaše tělo nedokáže v kostech udržet. Tato neschopnost je způsobena nedostatkem prvku bóru a v důsledku toho trpíte vážným nedostatkem vápníku. Jako student veterinářství jsem se učil, že pokud chci předejít ledvinovým kamenům u dobytka, musím podávat vápník, hořčík a bór. V dokumentu z roku 1993 zveřejněném opět Harvardskou universitou se mimo jiné uvádí: „Ve studii, jež staví na hlavu veškerou dosavadní lékařskou praxi, výzkumníci zjistili, že zvýšený příjem vápníku snižuje riziko utváření ledvinových kamenů. Z pěti skupin po 9 000 dobrovolnicích měla skupina s největším příjmem vápníku nejmenší výskyt ledvinových kamenů”.

Když jsem před léty začal s touto osvětovou činností pro Američany a začal jezdit od města k městu po celých Státech, bylo mi jasné, že si musím najít nějaké hobby na ukrácení volného času. A protože jsem chtěl najít něco, co by mě bavilo a zároveň bylo prospěšné lidem, rozhodl jsem se sbírat úmrtní listy lékařů a právníků. Již dříve jsem uvedl, že průměrný věk lékařů ve Spojených Státech je 58 let, zatímco průměrný věk Američanů je 75,5 let. Je zajímavé, že ti, kteří nám říkají, co máme a nemáme jíst, se dožívají 58 let a ti co se dožívají 120 let, si dávají do čaje hroudu másla.

Budete se tedy muset rozhodnout, komu z nich chcete věřit. Zdali mrtvým lékařům nebo těm, kteří se dožívají jednou takového věku. Chci se s vámi nyní podělit o některé informace ze své sbírky úmrtních listů. Tak například Dr. Stuart Cartwright se doma zhroutil ve věku 38 let s prasklou srdeční tepnou v důsledku jejího zeslabení a ztráty elasticity. Někdy okolo roku 1957 jsem se jako veterinář dozvěděl, že ztráta elasticity a to nejen u tepen je způsobena nedostatkem mědi. Tehdy byly zveřejněny výsledky experimentu s 25 000 krocany, který jednoznačně prokázal spojitost mezi nedostatkem mědi a úmrtí v důsledku prasklé srdeční tepny. Tento pokus byl opakován i s jinými druhy zvířat (myši, vepři atd.) a tato spojitost se vždy potvrdila. Nedostatek mědi způsobuje též řadu jiných problémů. Prvním příznakem nedostatku mědi jsou šedivé vlasy. Vrásky jsou způsobeny ztrátou elasticity kůže stejně tak jako křečové žíly ztrátou elasticity stěn tepen. Stejný osud si přivodil i Dr. Martin Carter, jež zemřel ve věku 57 let. Rovněž v důsledku prasklé srdeční tepny. Dr. Carter vystudoval lékařství na prestižním Harvardu a postgraduální kurzy na universitě v Yalle. Dále je to např. Dr. Stuart Burder. Dr. Burder napsal pět knih o správné výživě a zemřel ve věku 40 let na srdeční meopatidu, což je nedostatek selenu. Jeho knihy zahrnují tituly jako:

- ***Věčně mlád***
- ***Průvodce redukční dietou***
- ***20 let mladší během 20 týdnů***
- ***Jak určit správnou stravu***

Máte zájem následovat rady tohoto lékaře? Prosím.

Přítom stačí užívat přípravek selenu za 10 centů denně, který vyléčí jakýkoliv druh meopatydy. Pokud toto neuděláte, pak se jedná o něco, co já nazývám “zhojnou hloupostí” a hazardujete se svým životem. Klasický způsob léčení této nemoci je transplantace srdce s patřičným účtem na 750 000 dolarů.

Zamyslete se nad tím. Srdce je zdarma od dárce, nitě na šití přijdou na 10 dolarů a za výkon zaplatíte 749 990 dolarů. Na začátku jsem se zmiňoval o přehnané chuti na sladkosti, což je projevem nedostatku některých minerálů. Jiným projevem nedostatku minerálů je, když těhotná žena jde v noci do ledničky a zajídá kyselý okurky zmrzlinou. Podobně je tomu v živočišné výrobě, kdy farmáři vědí, že když dobytek začne okusovat stodolu, nebo když vidí krávu s kostí v tlamě, jedná se o jasnou známku nedostatku minerálů.

Tak například prvotní známky nedostatku selenu se projeví jako tzv. stařecké skvrny. Pokud v tomto stavu začnete užívat koloidní minerály obsahující selen, skvrny během 4 až 6 měsíců zmizí. Uvědomte si, že nedostatek selenu poškozují vnitřní orgány, ovšem pro oko je toto poškození samozřejmě neviditelné. Chci tím říci, že pokud zmizí skvrny na kůži, zmizí i vnitřní poškození a vaše srdce, ledviny, mozek a játra začnou pracovat jako dříve. Pokud máte nedostatek chromu a vanadu, projeví se to jako neuhastitelná chuť na sladké, neboť máte nízký obsah cukru v krvi. Trvá-li tento stav dlouho, může se změnit na cukrovku. Problémy s cukrem jsou vždy ve spojení s nedostatkem chromu a vanadu. Prvopočátky nedostatku cínu se projeví u mužů jako částečná holohlavost. Když se tak rozhlížím po tomto sále, vidím, že značné procento mužského osazenstva v tomto sále trpí nedostatkem cínu. Necháte-li tento stav setrvat, začne se zhoršovat váš sluch, až přestanete slyšet úplně.

Při nedostatku bóru vaše tělo ztratí schopnost udržet vápník v kostech a vaše kosti se začnou odvápnovat. Bór také pomáhá udržovat správnou hladinu estrogenu u žen a testogenu u mužů. Pokud tedy trpíte nedostatkem bóru jako žena, budete procházet peklem v období menopauzy, zatímco pokud jste muž, nebudete si jistý, zdali máte na tanečním parketu partnerku vést či následovat. První známka nedostatku zinku je ztráta chuti a čichu. Jídla vám prostě nebudou chutnat tak jako dříve.

Při pokusech na laboratorních zvířatech se prokázalo, že prvky vzácných zemin jako je lanthan, praseodym, neodým, samarium, europium, yttrium a thulium, prodlužují dobu jejich života na dvojnásobek. Já osobně nečekám na to, až lékaři tento poznatek vědecky odsouhlasí, protože ti se stále ještě nemohou shodnout na vitamínu C a užívám všechny tyto prvky vzácných zemin. Nyní jde však o to jak dostat všech těchto 90 potřebných živin do těla. Většina lidí se přiklání k názoru, že optimální je dodávat živiny tělu ze zeleniny a ovoce. Já souhlasím, jsou zde však dva podstatné problémy.

Za první, naše ornice je využívána, nebo ještě lépe řečeno zneužívána tak intenzivně, že bez přihnojování umělými hnojivy už není schopna poskytovat úrodu. Umělá hnojiva dodávají rostlinám pouze pár základních minerálů jako je dusík, fosfor, draslík, případně další dva, tři minerály. Tímto přihnojováním dodáváme rostlinám pouze hmotu, to znamená, že jsme schopni zvýšit pouze hektarový výnos. Pokud však jde o výživnou hodnotu, ta je hluboko pod úrovní, než jakou měly plodiny řekněme před 200 lety. Nezapomeňme také na to, že hnojením se ničí půdní bakterie. Znamená to tedy, že většina, právě těch pro tělo důležitých minerálů, je z ornice již **dávno vyčerpána**. Rostliny spolu s půdními bakteriemi tedy nemají odkud zabudovat do svých buněk tyto cenné minerály, aby je pak dále mohly předat člověku.

Za druhé, i pokud bychom měli zeleninu s patřičným obsahem potřebných minerálů, museli bychom ji denně konzumovat několik kilogramů a to v 15 ti až 20 ti druzích, což jistě není příliš praktické. K ilustraci celé situace se chci zmínit o dokumentu amerického senátu číslo 264

z druhého zasedání 74 kongresu. V tomto dokumentu se uvádí: „Zemědělská půda je ochuzena o minerály a v důsledku toho úroda z této půdy obsahuje nedostatek minerálů. U lidí, kteří jedí takovouto stravu, dojde k výskytu nemocí spojených s nedostatkem minerálů. Jediným způsobem jak těmto nemocem předejít je užívat potravinové doplňky obsahující minerály“.

Tento dokument pochází z roku 1936!

Jako další příklad uvedu starý Egypt. Staroegyptané se modlili ke každému bohu, kterého jen znali, aby přišla povodeň a přinesla úrodný kal na jejich pole. Naši američtí farmáři se naopak modlí, aby žádné povodně nebyly. Tento jemný kal, který s sebou přinesly povodně, obsahoval minerály z celého toku Nilu. Tím se stalo, že úroda rostla vždy na “nové” půdě.

Není se proto co divit, že Egypt byl strategicky tak důležitým místem. Ten kdo ovládal Egypt, měl přístup k plnohodnotnému obilí. Kdyby tehdejší vojevůdci dávali svým vojákům obilí z ochuzených půd v Řecku a v Římě, jen těžko by jejich vojsko bylo schopno pochodovat 20 hodin denně a ještě vyhrát bitvu. Pokud ještě stále pochybujete o tom jak jsou minerály důležité, uvedu co se stane, pokud tělu schází.

Tak například nedostatek vápníku se projevuje zhruba 147 druhy onemocnění. Z těch nejběžnějších se zde zmíním o odvápnění kostí, obnažení dásní, odvápnění kloubů, vysoký krevní tlak, nespavost, ledvinové kameny, ostruhy, křeče, PMS u žen a bolesti zad. Trpíte-li ustupováním dásní, dentista vám patrně doporučí flosovat dvakrát denně. Z mých zkušeností se zvířaty vím, že zvířata netrpí ustupováním dásní, přestože si zuby ani nečistí, ani neflosují. Tím nechci říci, že jim není cítit z tlamy. Nicméně zvířata netrpí ustupováním dásní, neboť jim farmáři dávají do potravy minerály. Ustupování dásní je způsobeno odvápněním čelistí a máte-li tento problém, pak máte osteoporózu v pokročilém stádiu.

Při vysokém krevním tlaku vám lékař zakáže sůl a mléčné výrobky, protože mléko obsahuje vápník. Před nedávnem se uskutečnil experiment s 10 000 dobrovolníky v ceně 35 milionů vašich daňových dolarů. Tato skupina byla rozdělena na dvě podskupiny po 5 000 lidech. Lidé v první podskupině se vzdali veškerých léčiv a přešli na dietu s nízkým obsahem soli. Ve druhé podskupině zvýšili lidem denní doporučenou dávku vápníku na dvojnásobek. Toto jsou výsledky pokusu: V první podskupině došlo k poklesu tlaku u 0,3 % lidí. Tento výsledek nebyl považován za statisticky významný a závěr byl, že příjem soli patrně nehraje roli ve vztahu k vysokému krevnímu tlaku. Ve druhé podskupině byl pokus po třech týdnech přerušen jednoduše proto, že u 95 % lidí došlo k návratu tlaku na normální hodnotu.

Nespavost se ve Spojených Státech řeší prášky na spaní. V důsledku předávkování však přijde ročně o život okolo 10 000 lidí. Nikdo se však proti tomu nebouří, neboť se jedná o schválený lék.

Při ledvinových kamenech nebo ostruhách vám lékař přikáže omezit příjem vápníku. Lékaři jsou přesvědčeni, že tento vápník pochází z vaší stravy. Ve skutečnosti se však jedná o vápník, který si vaše tělo v kostech nedokáže udržet. Podle výzkumu university v San Diegu, zveřejněném před pěti lety, se při zdvojnásobení doporučené denní dávky sníží emociální a tělesný dopad PMS u žen 85 %.

Bolesti v kříži nejsou nic jiného než odvápnění obratlů, protože když destičky nemají na čem držet, hádejte, jak se vám bude shýbat. Pokud k tomu navíc trpíte nedostatkem mědi a chybí vám tím elastická vlákna, jsou i vaše destičky ty tam. Je velmi zajímavé si všimnout, kolik lékařských oborů se zabývá nemocemi způsobenými nedostatkem vápníku a v důsledku lékařské tendence se snaží léčit následky na místo odstranění jejich příčin!

Cukrovka je ve Spojených Státech na třetím místě jako příčina úmrtí. S cukrovkou je spojena řada komplikací, jako různé druhy zhoršení zraku, selhání ledvin, kardiovaskulární onemocnění,

amputace apod. Ve veterinářství je známa od roku 1957 možnost, jak cukrovce u zvířat předejít a vyléčit ji pomocí dvou stopových prvků. Zpráva byla publikována v časopise amerických vědců "Federation Proceedings". Těmito prvky jsou chróm a vanad. Podle nedávných výzkumů Vancouverské university v Britské Kolumbii je vanad sám o sobě schopen nahradit postupně během 4 až 6 měsíců potřebu užívání insulínu. Pokud tedy začínáte poznávat, že minerály jsou důležité, musím vám také něco říci o minerálech samotných a o tom jak je nejlépe užívat. Na trhu jsou k dostání tři druhy minerálů. Jsou to:

Anorganické minerály nejsou v podstatě nic jiného, než rozdrčená skála. Vstřebatelnost pro tělo je 5% až 10% a po 35 roce klesá na 3% až 5%. Vezmeme-li například sloučeninu vápníku a laktózy, pak v 1 000 mg této látky je 250 mg vápníku a 750 mg laktózy. To znamená, že z jedné takovéto tablety dostaneme do těla při 5% vstřebatelnosti 12,5 mg vápníku. Chceme-li tedy vstřebat denní dávku 1000 mg vápníku, musíme zkonzumovat 80 tablet.

Chelatované minerály byly vyvinuty v šedesátých letech v konkurenci při zásobování farmářů minerály pro dobytek. Tyto minerály znamenaly významné zlepšení vstřebatelnosti a tím i zlepšení zdravotního stavu dobytka s následným zlevněním chovu. Chelatovaný minerál je prvek, na který je navázána aminokyselina, enzym nebo protein. Tím, že minerály jsou navázány na látku, jež je tělu vlastní, vzrostla vstřebatelnost až na 40%.

Koloidní minerály jsou jednotlivé molekuly určité látky rozptýlené ve vodě. Nejedná se tedy o tablety, ale o tekutinu.

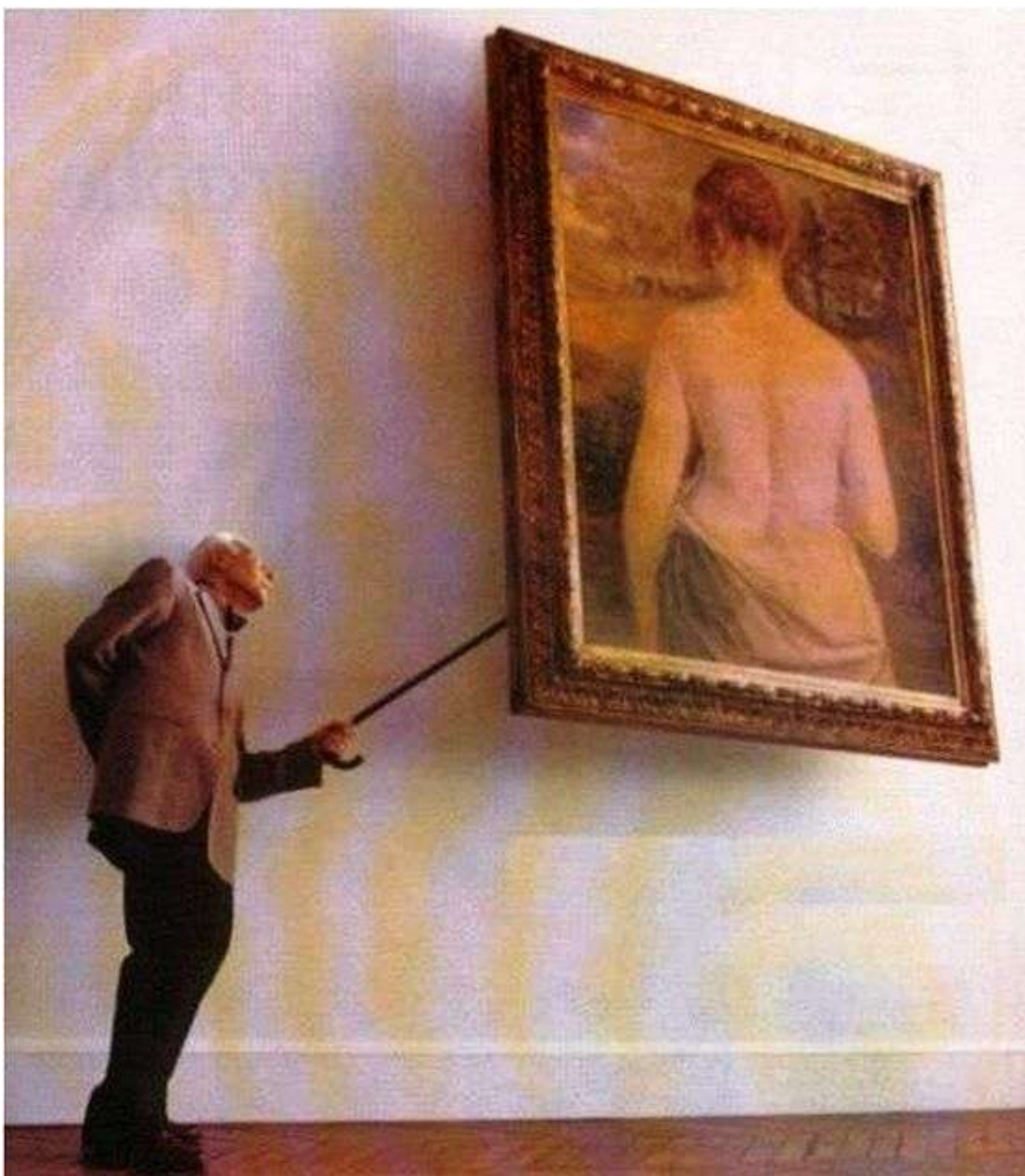
Rozptýlené částice mají záporný elektrický náboj, zatímco střevní stěna má kladný náboj. To vše má za následek, že tyto minerály jsou vstřebatelné až z 98 %. Vraťme se nyní zpět k oněm místům, kde se lidé běžně dožívají vysokého věku. Když začnete hledat, co mají tyto oblasti společného, zjistíte, že jsou v nadmořské výšce 2 800 metrů a výše, s méně než 50 milimetry srážek ročně. Jedná se tedy o velmi suché a chladné oblasti.

Způsob, jakým tam lidé získávají vodu, je, že odstraní vrstvu patnácti až dvaceti centimetrů kamení přikrývající ledovec a zachytávají vodu z tajícího ledovce do připravených nádob. Tato voda není čirá, ale je kalná, se zabarvením od bílé až po hnědou, podle toho jaký minerál převládá. Takto získaná voda obsahuje koloidní minerály a lidé ji používají jak k pití, tak i na závlahu svých políček.

Díky tomu je jejich jinak hornatá půda velmi bohatá na živiny, které my v **civilizovaném** světě postrádáme. Neexistuje tam cukrovka, rakovina, odvápnění kostí, vysoký krevní tlak, srdeční nemoci, šedý zákal, nerodí se tam postižené děti a nemají tam ani lékaře. Přesto se dožívají 120 až 140 let.

Většina lidí se ovšem nerozhodne žít v těchto místech, protože tam nemají vytápěné domy s televizí, ani auta a nákupní střediska. Zato tam však mají dostatek minerálů v koloidní formě, a pokud vy neužíváte koloidní minerály, zkracujete si každý den svůj život o několik hodin.

FOTO PRO DNEŠNÍ DEN

Život je třeba zkoumat ze všech stran...

PETROUŠKOVY PŘÍHODY (803)

Nedávno jsme se bavili s kolegy o situaci na dopravních cestách, když tu jeden z nás vyprávěl o své ranní jízdě. *No, a přijel jsem, pozdě, povídá, protože jsme jeli v koloně, nedalo se předjíždět a prvním vozem kolony bylo shodou okolností vozidlo autoškoly. Takže jsme se ploužili jako šneci. Inu, dá se předpokládat, vložil jsem se do debaty, že vozidlo autoškoly brzdilo kolonu tím, že jelo dle předpisů. Což měli činit i ostatní. Ti ostatní se mi vysmáli. To bychom někam nedojeli.*

Kluci, povídám, až vám nějaký řidič přejede ve vyšší rychlosti dítě, budete argumentovat především tím, že měl jet dle předpisů.

Chvíli se mlčelo a pak jsme se začali bavit o něčem jiném.

Kdybychom v té debatě pokračovali a kdyby byl náhodou přítomen zástupce nějakého státního orgánu, neřku-li přímo policie, dozvěděl bych se, že nemají síly a prostředky na to, aby honili každého řidiče, který překročí dovolenou rychlost.

To ano, to uznávám. Pouze jsem si vzpomněl na jednu internetovou zprávu z minulého týdne. Zněla takto:

*Čech v Rakousku uháněl stovkou na třicítce, přišlo ho to draho. Rakouská policie ve čtvrtek na severu země zabavila řidičský průkaz Čechovi, který v úseku s maximální povolenou rychlostí 30 kilometrů v hodině jel téměř stovkou. Policie o tom informovala na svém webu. Policisté řidiče zastavili v Ulrichsbergu nedaleko hranic s Českou republikou. **Čech na místě přišel nejen o řidičský průkaz, ale policie mu předběžně zakázala řízení v celém Rakousku. Zároveň musel uhradit kauci, která slouží k pokrytí nákladů vyšetřování a pokuty.***

Podívejte se na ty kluky rakouské. Oni dokáží na místě uložit nejen pokutu, ale ihned spočítat výši kauce na úhradu nákladů, které jim zcela logicky stát nedotuje. Proč také? A teď si představte, že by tohle uměli i naši policisté a byli k tomu pochopitelně vybaveni potřebným zákonem. Hodně lidí by si rozmyslelo překračovat soustavně povolenou rychlost. Což u nás dělá asi tak devět z deseti řidičů.

Ti by ovšem zmizeli, protože by měli zákaz řízení v celém Česku. Jak krásně by bylo na našich silnicích.

Dnes má svátek RŮŽENA. Zítřa, ve čtvrtek RÚT/MATYLDA. V pátek IDA, v sobotu ELENA/HERBERT, v neděli VLASTIMIL/VLASTIMILA, v pondělí EDUARD, v úterý JOSEF/JOSEFA a ve středu SVĚTLANA/SVĚTLA. Nezapomeňte jim blahopřát.

